

γωνίζεται νάνθιση, κ' έξω από μας και σ' έμας έδω, της ποίησης της άρξεται τώρα πιο πολύ να ντυνεται σύμφωνα με τάγαλατένια τραγούδια του πρώτου είδους, παρά με του δεύτερου είδους τά χορευτικά τραγούδια. Ιστορικοί λόγοι πιο πολύ σε άλλα έθνη ώδηγησαν την ποίηση, έτσι να συμποικνωθή, κ' έτσι να λαφρωθή από πολλά στοιχεία που δεν της είναι απαραίτητα, και που της χρειάζονται τόσο πιο λίγο όσο πιο πολύ προκείναι, άγναντα στο στίχο, κλέβοντας έκεινου τα μυστικά, ή φοβερός αντίπαλός του, ή πεζός Λόγος. Οι ιστορικοί αυτοί λόγοι έμας έδω δε μας σόριζαν άκμα τόσο, δε μας γίναν άκόμα τόσο κίσητοι, και ίσως για καιρόν άκόμα θα πρέπει νακούμε άνίως άκούμε ποιήματα μαζί περισσά και περισσώστια σαν εκείνα των Μπαύρον, των Σέλλεϋ, και των Κήτες, των Ούγκώ, των Ακμαρτίων και των Μιστρέλ, και τώτων άλλων μεγαλόστομων (1).

*

Και η μετρική του «Δωδεκαλογου», σύμφωνα με τα φυσικά του ήρωα μου, κατι σαν αυτόματα και σαν άπρομελέτητα βγαλμένο, ή στίχος έλευτερα χυμένος και κατ' την έρεση του, πότε με τη ρίμα συντροφική, πότε χωρίς εκείνη, πότε γυρεύοντας να κανονίση το ρέμα του στην κοίτη της στροφής, πότε τρέχοντας πλημμυρισμένος. Όμως και μ' όλες αυτές τις φαντασίες, ή στίχος κανονισμένος πάντα μένοντας, πάντα στον τροχάιο ή στον έμβο βασιζόμενος, σπάνια αλλάζοντας την περπατησιά του, άνετα σαλεύοντας και καμιά φορά έταχτα, με χωρίς ποτέ να είναι στίχος έμετρος και άναρχικός.

Τά ρητά που επιγράφονται στο μπιμπο του κάθε λόγου και που κάνουν το «Δωδεκαλογον» σαν τα πολυϊστορημένα παλατια των φραγκων καταχτητών της Οθήας στο μεσαιώνα, δεν έχουν παντα και στενή και μεγάλη συγγένεια με τα ποιήματα που στολίζουν. Θέλεγε κανείς πως οι λόγοι του Γύφτου είναι άπάνω κατου γεννημένοι από τα λόγια που φανταζουν επί κεφαλής τους. Τίποτε απ' αυτό. Η άλήθεια είναι πως πρώτα τούχτισα το στίχο μου, φυσικά, κ' ύστερα το στόλισα. Έυκαιρία για να κρεμασω στους τοίχους μου καποια θυμητικά των τρανών μου γνωρίμων, που καταδέχονται να μου μιλουں του ταπεινού έμένα, καθε φορά που ποσοτρέχω σ'

1) Κοίτα στο περιοδικό «Κριτική» (Έτ. Β') κάποιον άρθρο μου «Τά μεγάλα ποιήματα», που χρειάζεται να συμπληρωθή σε πολλά για να είναι πιο σωστό με το θέμα του

ζότανε να βοηθήση την Κατινούλα στο μακρυνάρι ως εκεί, επειδή και την πείραζε να προσμένη. Πιά φορά προσμένανε είκοσι λεφτά της ώρας την πήγαινε ή Αντρέας στο χωρίσιμά τους και την ξαναφέρνε πάλι. Και γιατί; Γιατί κάποιος ταξιδιώτης από τη δέφτερη τάξη—τά βαγουνια συκοινωνούσανε από ένα στενό—τόξήριζε βραχάτι, μόνι και μόνο επειδή του ήθελε πολύ κόμμοδο να συγυριστή, να χτενιστή, ναλλάξη και ρούχα, για να φτάση φρέσκος στο Μπ., χωρίς να τρέχη δώθε κείθε, παρά να φάη με το χέρι του άμείως. Οικονομία—κι άκαταστασία. Και τούτη άδιόρθωτη.

Δίκιο είχε και τότες ή κ. Σεβιλιάς. Γιατρός και ψυχολόγος. Δεν την έβλαψε τίποτα. Στο Πλ... μάλιστα, κατόρθωσε να κοιμηθή, ξαπλωμένη άπάνω στα στρωσίδια του πγκου της πρώτης θέσης. Τους χρησιμοψε λοιπόν ή πολυτέλεια. Πρωτού μπουνε στο σταθμό του Μπ..., όταν το τραίνο στάθηκε ζζω, τρώμαζε ή Αντρέας, άκούοντας άξαφνα την Κατινούλα, που κοίταζε από το παράθυρο και σημαδεθε με το δαχτυλό της ένα μέρα του προάστειου, να του λέη:

—α' Απτό έδω ήθναί το νεκροθαφείο της Πόλης».

Θαξέψε πως ή νους της εκεί πήγαινε από κάποιον προκίσημα λυπητερό. Διούλου. Η άλλαγή δικασέδαζε την άξέωστη από δικασέδαση παρατήρησε ως και νεκροθαφείο. Η Κατινούλα, μόνο που ταξίδεβε, σήγουρη πως θα γείνη. Και τώρα καυάρωνε τά καινούρια της τά μεγαλεία, το κρεβάτι, το κορμό, την τζιμινά. Την περιπαλούσανε τρεις νοσοκόμες, ή Μαρία που τους ώδηγήσε, ή Βικτώρια που τη διαλέξανε για νάχη την ένοια της, ή Λουδοβίκα που έμοιαζε ή γεροντόπειη, ντυμένες κ' οι

αυτούς και ζώ μαζί τους. Οι τρανοί μου γνώσιμοι είναι περισσότεροι, δεν τους περιμαζεψα όλους, γιατί δε χωρούσε πιο πολλούς το στίχο μου. Μή νομίσετε πως όλοι συμφωνούν με όσα παρκαταινουν οι στίχοι μου οι σημαδεμένοι με τόνομά τους. Μάλιστα μερικοί απ' αυτούς αν μπορούσανε να δούν που τους τοποθέτησα, δε θα μέναν και πολύ εύχαριστημένοι. Συμπαθήτε με, ή σεβαστοί και ή άθανατοι. που τόλμησα να προστρέξω στη βοήθεια σας, θέλετε δε θέλετε. Και μολονότι καθε του έργου μου χώρισμα το βάφτισα Λόγο έχι, τόσο για να ξαναφέρω τη συνήθεια κάποιων ξεχασμένων ποιητών των βυζαντινών καιρών, ούτε για να δείξω καποια έξωτερική συγγένεια με τά λόγια τά ρητορικά, όσο για να τό βάλω το έργο μου κάτω από τον έσκιο του Λόγου του δημιουργού, — άνίως και τούτο μου το στιχούργημα τό κρίνετε κατώτερο του Λόγου, ή σεβαστοί και ή άθανατοι, συμπαθήτε με. Στο νου μου έρχονται τέσσαροι στίχοι από το μοναδικό ποιηματτακι το άξιολατρευτο του Πολυλά, και τελειώνω λυπητερά με το ψιθύρισμα τους:

Κι όταν θαρω πως τη χρυσή πατώ βαθμίδα
δίου άντηχει ψηλάθε όλίεραν ή αρμονία,
θαμή σιγή ή ή ήσυχή μου παίρνει έλλειδα
με ούραίο λάλημα να είπω τραγούδια θεία.

Αθήνα, 21 του Νοέβρη 1906.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Η ΔΙΑΜΑΝΤΟΥΛΑ

Αχ μάνα μου, στο μύλο γιατί' έστειλες
Κι ή μιλωνός σιγή, πυκνή, με άρκαλίσε,
Τέλιον μικρή παιδούλα κι άδασκίλεφτη;
Στη μέση μου τρεις γίγες το ζωνάρι μου
Το κάκκιο μοσχοτάρι με τί' φοιτίες του,
Τώρα, δυό γίγες, μάνα, και δι' ούνει μου.

ΒΑΡΑΕΝΤΗΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΤΟΥ ΙΔΑ : «Μαρτύρων και Ηρώων αΐμα...» Δρ. 2.

ΤΗΣ κ. ΕΙΡΗΝΗΣ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ : «Από τον κόσμο του σαλονιού και οι δυό θάνατοι» Δρ. 3. Πουλιούνται στα γραφεία του «Νουμά».

τρεις το ίδιο. Έβτανε κ' οι τρεις τους καλόγριες ή όπως τις νομακίζουνε στη Γαλλία έλεσα αδερφές, με είτανε μοναχές απολαικεμένες με το νύμι που τό τες απολαίκεψε μερικά θρησκευτικά γυναικίητια κι άντρήσια καταστήματα. Έβχανε πόνι από την απολαίκεψη κληνική δική τους και έξακολουθούσανε τώρα λαίκεμένες. Ο Αντρέας τις σύστησε θεριά την Κατινούλα, την αποχαιρέτησε την ίδια με ένα λόγο γλυκό, και κατέθηκε. Η όσα δέκα. Δηλαδή έφτα μισο ώρες βάσταζε το ταξίδι που έμειλε να βασταξη τρεις. Τον πρόσμενε κατω τάμαξι. Έφαγε στο ξενοδοχείο λίγο φανί, χωρίς έρεση, στις δεκάμισο, έστειλε της Άνας τελέγραφο έκαστο λέξες με τά καθέκαστα, κι άνέθηκε στην κάμερή του βιαστικά. Δεν πλάγιασε. Άνοιξε τη βαλίττα του, ζεδίπλωσε τά θυμητά του της Όλιας ένα ένα, τ' έβαλε άραδιαστά σ' ένα σετάρι του γραφείου, και πήρε το παλιό σημειωματάρι της χρονιάς όπου την είδε στη Βενετία. Είχε μέσα σημειωμένα όσα έκανε μέρα τη μέρα, κι άνα έρχόντανε οι τέσσερεις του Σταβρου, ξαναδιαβαζε καθε βράδι τά σημειωτά της άντίστοιχης μερομηνίας. Έτσι άνάσταινε τά περασμένα και ζούσε πάντα μαζί της. Άπόψε είχε την άνήχη της. Αχ! να τη γλύτωνε ίότες, όπως ήθελε τώρα να γλυτώση την Κατινούλα! Ύστερις από τέτοιο ταξίδι, όμοιο ταξίδι για άβρώστους, άθριο το πρωί, δεστέρα, είτανε να γίνη το χειροτέγημα. Ο άντέξη; Αναθυμήθηκε, άνακαλέστηκε την άγάπη της, και ύθληριζε άκμήη τόνομά της. Ψιθύριζε άκόμη το χορό «Έρωτος άνήκατε μάχαν, όταν έκλεισε τά μάτια του να χαρή και λίγο ύπνο.

(άκολουθεί)

Ο ΝΟΥΜΑΣ, ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για την Ελλάδα Δρ. 10. — Για το Έξωτερικό Δρ. 20.

20 λεφτά το φύλλο λεφτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ : Στη κίσκια της Ηλατίας Συντάγματος, ή μόνιμα, ή παροχίου Οίκου, μικών, Σταθμο ή Τροχόδρομου, (Οφθαλμοστειο), Βελής, Σταθμο ή υπόγειοι Σιδερόδρομου ή Ομίονοι, στο καπνοπωλείο Μανωλακάκι (ή άκτεία Στουρνάρα), ή έξάρχεια, στα βιβλιοπωλεία «Εστία» ή Κολάρου και Σακετιν [όδος Σταίου, άντικρύ στη Βουλιά]. Στο Βο ή βιβλιοπωλείο Χριστόπουλου.

Η συντρομή πλερώνεται μπρ-στα κ είναι ένός χρόνου πάντα

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Μιστριωτισμοί—Ποιός φταίει;—«Ο θεμέλιος λίθος.....» του κ. Κυριακούλη—Οι προοιάτες του κλέφτη—Ψυχάρης και Σολωμός—Η άπόδειξη του κ. βουλευτή.

ΜΙΑΝΣΕ με ή μιανητα-Μιστριώτης για τα διδαχτικά βιβλία και για τη γλώσσα τους και μας είπε τόσα σοφά πράματα στο «Έμπρός» της Τετάρτης. Μίλησε σα Μιστριώτης πάντα, για «διακρίβερση πολιτηματικής θέσεως ήμετέρου Έθνους», για «μακαρίτης Δηλιγιάννης κ' έθνική γλώσσα», για «ένότητα», για «περίδραση», για «γλώσσα καθαρή» και για ή, κι θέλετε

Όι' αυτά σιγηθισμένοι Μιστριωτισμοί, και ξεθυμαρμένοι, που δεν τους άκούμε πρώτη φορά και γι' αυτό και δεν ξαφναζόμαστε. Καθώς δεν ξαφναζόμαστε και με το κύριο άρθρο του «Έμπρός» που, χοροπηδώντας γύρω στους Μιστριωτισμούς αυτούς, φτάνει στο σοφό συμπέρασμα πως ή «Έλλάς της άπεγενήθη και έρίσταται δικαιομάτι άναμνήσεως, δεν έχει ουδένα λόγον ύπαρξεως, εύθως ως θραύση και τον τελευταίον αυτής δεσμών μετά του άρχαίου κόσμου». Δηλαδή, ή Έδρώπη μας άνήχεται ως Έθνος μόνο και μόνο γιατί γράφουμε την καθαρεύουσα.

Όχι να γελάσει δεν μπορεί κανείς με τά τέτια. Μόνο να κλαίει, ή δε λυπάται να ζοδιάσει άδικα των άδικωνε τά δάκρυα του.

*

ΒΗΤΑΙΓΕ το άποκίητο του πρίγκιπα Άντρεά ή τ άυτοκίητο του Σιμόπουλου (γιο), και πού άυτοκίητο έκοψε τη φτωχή γυνίκα στη λιωφόρο Συγγρού; Έφταίγε ή Άστυνομία που δε φρόντισε να κανονίσει με πόση γληγοράδα να τρέχουν ταυτοκίητα; Έφταίγε ή Ύπουργός των Έσωτερικών; Ποιός έσταιγε;

Όα' αυτά ξετίζονται μέρες και μέρες τώρα από τις φημερίδες, γράφονται άρθρα, χρονογραφήματα, ποιήματα, πάνου σ' αυτά, άκούγονται άντιδυναστικές κραυγές και σοσιαλιστικές διαμαρτυρίες—και στο τέλος βρίσκαται πως όλοι κάτι φταίγανε, ποιός λίγο ποιός πολύ.

Κανένας όμως δεν τό συλλογίστηκε πως μπορεί νάφταίγε λίγο κ' ή δυστυχισμένη ή γυνίκα που βιάστηκε να προσπεράσει από τήν πεζοδρομιά σ' άλλο τη στιγμή που δυό άυτοκίητα έρχόντουσαν καταπάνου της με δαιμονισμένη γληγοράδα.

Ότα βίλει το κεφάλι σας κάτω από την καρμάνιλα κι όταν πέφτετε σ' άναμνη φωτιά, κανείς άλλος από τον εαυτό σου δεν μπορεί να σου φταίει.

*

ΤΟ ΠΡΩΤΟ άρθρο που δημοσιεύτηκε στο «Άστυ» της περασμένης Κυριακής, με τίτλο χτυπητά ψευδή, το άρθρο που είχε τίτλο «Ο θεμέλιος λίθος της Έθνικής ήμων ένότητος», το άρθρο το άνήγαγε και γελούσε και θηλοκοπικό, που άδύνατο ναν τήγε γραμμοσφραγισμένος Βουτσινάς, ή έ δημοσιεύτηκες Παπαντασιός, αλλά κάποιος από κείνους τ' άφρόφοντα και πηχίζουσε στα μαγαριά του κ. Κυριακούλη Μυρομιχαλή,—το άρθρο αυτό δεν έπρεπε να λερώσει το «Άστυ».